

Luxenburgom, 12) Saksonija-Weimar, 13) Saksonija-Meiningen, 14) Saksonija-Altenburg, 15) Saksonija-Koburg-Gota, 16) Braunschweig, 17) Nassau, 18) Meklenburg-Schwerin, 19) Meklenburg-Strelitz, 20) Oldenburg, 21) Anhalt-Dessau, 22) Anhalt-Bernburg, 23) Anhalt-Köthen, 24) Schwarzburg-Sondershausen, 25) Schwarzburg-Rudolstadt, 26) Hohenzollern-Hechingen, 27) Hohenzollern-Sigmaringen, 28) Waldek, 29) Reuss stari, 30) Reuss mlajši, 31) Lippe-Schaumburg, 32) Lippe-Detmold, 33) Lichtenstein, 34) Hessen-Homburg in pa svobodna mesta 35) Lubek, 36) Frankobrod, 37) Bremen in 38) Hamburg.

Središče in namestovalec te državne zveze je zvezni zbor v Frankobrodu (Frankfurtu) na Majnu, ki je prvokrat zboroval 5. nov. 1816. leta.

Je pa ta zvezni zbor dvojni: ali je občna skupščina, v kateri ima vsak ud najmanj en glas, velike države pa imajo po več glasov, namreč Avstrija in pet kraljestev, vsaka po 4, tedaj skupaj 24 glasov, — Baden, Kurhessen, Hessen-Darmstadt, Holstein in Luxemburg po 3, tedaj skupaj 15 glasov, — Braunschweig, Meklenburg-Schwerin in Nassau, vsak po 2, tedaj skupaj 6, — tako, da s prišteti še ostalimi 25 glasovi občna skupščina šteje 70 glasov; — ali pa je zvezni zbor oži zbor, v katerem imajo le Avstrija, Prusija, Bavarija, Saksonija, Hanover, Würtemberg, Baden, Kurhessen, Hessen-Darmstadt, Hessen-Homburg in pa Holstein in Luxemburg vsak po 1 glas, tedaj skupaj 11 glasov, vsi ostali zaveznički jih pa imajo le 6, tedaj se v vsem ožem zboru šteje le 17 glasov. Občna skupščina je le takrat, kadar gré za kako premembo zvezne ustave, za sklepe, ki zadevajo zvezno pismo ali sicer posebno važne zadeve. — V veliki skupščini predseduje Avstrija, v ožem zboru ima prvi glas, Prusija ima drugo mesto v ožem zboru.

Vsi ti zaveznički morajo brez rezerv vojakov dati v zvezno armado: Avstrija dá 94.822 mož, Prusija 79.234, Bavarija 35.600, Saksonija 12.000, Hanover 13.054, Würtemberg 13.955, Baden 10.000, Kurhessen 5.679, vélika vojvodina Hessen 6.195, Holstein 3.600, Luxemburg 2.556, Sachsen-Weimar 2.010, Sachsen-Meiningen 1.150, Sachsen-Altenburg 982, Sachsen-Koburg-Gotha 1.116, Braunschweig 2.096, Meklenburg-Schwerin 3.580, Meklenburg-Strelitz 718, Oldenburg 2.178, Nassau 3.028, Anhalt-Dessau 529, Anhalt-Bernburg 370, Anhalt-Köthen 324, Schwarzburg-Sondershausen 451, Schwarzburg-Rudolstadt 539, Hohenzollern-Höchingen 145, Hohenzollern-Sigmaringen 370, knežija Lichtenstein 55, knježevina Reuss stareja 206, mlajša 538 vojakov, Lippe-Detmold 690, Lippe-Schaumburg 240, Waldek 518, Hessen-Homburg 200, svobodno mesto Frankobrod 373, Lubek 406, Bremen 485 in Hamburg 1.298 vojakov. — Armada vseh nemških zveznih vlad znaša skupaj — brez rezerv — 292.082 vojakov in je razdeljena v 10 krdel, z všteti rezervami pa 550.000, od katerih jih spada 173.000 na avstrijski delež, 147.000 pa na pruski; Bavarija, Saksonija, Würtemberg in Hanover jih pa skupaj dadó 137.000; kar jih še manjka, jih dadó male nemške države.

Prepire med seboj skuša zvezni zbor po izvoljeni komisii z lepo poravnati; ako to ni mogoče, se prične pravda, pri kateri se voli viša zavezna sodnija, ktera kot tako imenovana „austregalna stopnja“ pravdo razsodi „v imenu in po sporočilu prevzvišene nemške zaveze.“ Po eksekucijnem redu od 3. avgusta 1820 pristaja ožemu zboru pravica, da to, kar je sklep nemške zaveze, dovrši (eksekvira) s silo, ako je treba.

Zdaj je po sklepu 9 glasov zoper 6 obveljal predlog 9 avstrijske vlade, da s silo stopi nemški bund zoper prusko vlado, ktera moti mir zveznih dežel.

Pruska vlada je ugovarjala (protestirala) zoper ta sklep, ki ga imenuje prelom nemške zaveze, in je slovó dala tej zavezi, rekši, da je treba vse drugačne zaveze.

In tako je prestal dozdanji nemški bund.

Dopisi.

V Buda-Peštu 1. rožnika. V. (Dalje.) — V budinsko trdnjavo peljejo čvetera vrata, in sicer vodna vrata (na peštanski strani), grajska vrata (skozi ktera se v srbsko mesto pride), belogradska vrata (ktera v Kristinino mesto peljejo) in dunajska vrata (na severo-zapadni strani). Budinska trdnjava je nekdanj dosti truda prizadjala Turkom, predno so se je polastili. 1848/9. leta se pa ni več varna skazala, posebno zato ne, ker so prekucneži iz bližnjega malega švabskega hriba, kateri je za tretji del viši kakor trdnjava, s topovi na trdnjavino ozidje in cesarsko posadko tako zdatno pokali, da so si (posebno pri belogradskih vratih) pot za naskok pripravili. — Trdnjavino ozidje se je po potlačeni prekucii zopet popravilo, toda vlada ni več na to mislila, da bi se mogla stara budinska trdnjava v nevarnih časih sovražniku veliko braniti. Zatoraj so na južni strani na hribu „Blocksberg“*), kateri je 3. del viši kakor budinska trdnjava, novo trdnjavo sezidali. — Predno zapustimo budinsko trdnjavo, postojimo enmalo na baštii na večerni strani trdnjave, in pogledimo, kako se v dolini med trdnjavinim hribom in med malim in velikim švabskim hribom vidi in godí. — V podnožji trdnjavinega hriba, na katerem stojimo, se Kristinino mesto razprostira; v sredi Kristininega mesta se vidi lepa ravna podolgasta ledina „Generalwiese“ imenovana, ktera kakih 6 do 10 oralov meri. Ta ledina je le v zgodnji spomladi z lepo travo poraščena; zelena odeja hitro zgine, ko se začnejo vojaške vaje, za ktere je največ odmenjena. — Na drugi strani te ledine stoji še nekaj hiš in pa budinski kolodvor, na katerem vozovlaki ostajajo, kateri po železnici iz Štajarskega ali Hrvaškega pridrdrajo. Dosihmal od budinskega kolodvora do peštanskega še ne pelje železnica, največ zavoljo tega še ne, ker bo treba za železnico čez Donavo velik in dolg most narediti, kar bode stalo veliko stroškov. Preteklo leto je nek inženir model napravil in ga na ogled postavil, kakošen most naj bi se za železnico čez Donavo napravil, da bi parobrodom na Donavi čisto nobenih zaprek ne delal, ker bi se brez stebrov, kakor mavrica čez Donavo razpenjal. — Bregovi malega in velikega švabskega hriba so z lepimi vinskimi trtami pokriti, Kristinino mesto je od ene strani z lepimi nogradi obdano ter poletni čas kaj prijetno in zdravo bivališče vsakemu, komur srce ni otrpnilo za naravno krasoto. Zarad tega si tudi premožnejši Buda-Peštani vsako spomlad v Kristininem mestu ali pa tudi na švabski gori poletinska stanovanja najemajo, ako nimajo lastnih taci posestev, in se ne gredó v kake toplice kratkočasit.

Skoraj četrť ure hodá od kolodvora zraven železnice, popolnoma na planem v podnožji „Adlersberga“, kateri se z velikim švabskim hribom stika, zagledaš lepo zelen gozdič, v sredi njega pa malo cerkvico. — Kaj pa je skrivnostna cerkvica tako na samem, v sredi nizkega, lepo zelenega drevja? — Ako ti je drago, mili prijatelj, in si se že dosti nagledal in načudil lepim budinskim hribom in goricam, zaletiva se skozi belogradska vrata s trdnjave po cesti, precej strmí, v Kristinino mesto; v dobrih 5 minutah sva pri zgorej ome-

*) Po slovensko bi se moral ta hrib *Grintovec* imenovati, ker na strani proti Donavi tako gole, razjedene, sivo-umazane skalnate rebra kaže, da je človeka strah pod njim hoditi.

njeni vojaški ledini (Generalwiese), zdaj pa mimo farne cerkve h kolodvoru, prekoračiva železnični mostič, in od tod dalje se drživa ceste, katero sva z baštije videla, pod vinogradi proti južno-zapadu. Po cesti, ktere se imava držati, pride ravno črno vprežen in črno prevlečen voz, za vozom pa mala družbica ljudi obojega spôla v črni obleki in nekaj kočij. V beli Ljubljani menda takih vozov še nisi videl, al na prvi pogled vidiš, da sva v družbi pogrebcev; idiva ž njimi, vsaj do gozdica in cerkvice, kamor sva namenjena; — pot je prav prijetna, samo da bi se tako ne prašilo ne, pa to nama menda ne bode nič škodilo, ker do kraja, ktere ga iščeva, ne more biti več dalje. Aha, vidiš, pot se začenja malo vspenjati; kadar prideva na vrh malega klanca, se nama bode pa cerkvica prikazala. Meni se tako zdi, kakor da bi že zvoniti slišal — res je, tukaj sva. — Ali kam si me vendar peljal, si bodeš mislil, pokopališč na Slovenskem tudi dosti lahko vidim; ni mi jih treba še na Ogersko gledat hoditi. — Ne zameri mi, dragi, da sem te sèm peljal. Moja navada je bila povsod, kamor koli sem prišel, in se več časa mudil, da sem šel pokopališč obiskat. — Vedi! to je pokopališče naših slovanskih bratov Srbov, kateri v Budinu, v srbskem mestu (Racénstadt?) pod Blocksbergom prebivajo. — To pokopališče mi je najbolj pri srcu, že tudi več mojih znancev tukaj počiva. Toliko drevja različnih vrst še nisem na nobenem pokopališču našel; rajni v prelepi senci počivajo, pa tudi živim senca lepo zelenega drevja dobro dé. Tako pokopališče se mi veliko manj strašljivo zdi, kakor med golimi grobi in križi. — Tukaj počivajo tudi hrvaški junaci, kateri so 1848/9. leta za dom in cesarja v Budinu padli. Mnogo lepih spomenikov je tù videti, posebno srbskih z grobnimi napisu v staroslavni cirilici. (Dal. prih.)

Iz Postojne 14. junija. — Sèm ter tjè se vpraša, kako da stoji s slovesnostjo v postojnski jami za to leto? Lahko si je vsak mislil, da letošnje binokosti niso bile stvarjene za tako naredbo; po železnici je šla vojaščina gori in doli, ptujci so hiteli iz Laškega mimo, in na prihod družih daljnih gostov se ni dalo šteti, brez tacih se pa slovesnost ne dá izplačati. In tako še zdaj stoji. Upali smo, da bo pozneje poletje prineslo kaj bolj mirnega časa, in da bi se bila slovesnost v jami na čas o Šmarnih preložila; zdaj pa, ko se vojskini hrum le dalje vleče, je še manj mogoče, odločiti čas za tako slovesnost. — Nova cesta čez Rebrnico od Razdrtega na Vipavo se bo tedaj začela naglo delati; pred dvema mesecema je bilo prišlo povelje z Dunaja, hitro narediti pripraven načrt za to delo, pred enim mesecem je bil ta načrt poslan na Dunaj, in zdaj je po visokem ministerstvu že potrjen. Nova cesta bo šla lepo in zložno izpeljana po brežinah pod Nanosom, bo pustila Lozice v stran, in bo prišla pred Št. Vidom v ravnino; ondi bo veči zidan most čez potok. Stroški so prešteti na 51.000 gld. — Pretečene dni so bile v našem kraji hude nevihte; dné 2. junija je strela ubila čvetero goved pri Palčji unstran Št. Petra; 5. t. m. je toča pobila njive in gorice pri Čepnem in Bujah v Košanski fari.

Iz Kranja 19. jun. K. — Naš „Sokol“ je v nedeljo napravil svoj prvi izhod. Potoval je na goro k sv. Joštu, kjer je s pomočjo še družih gospodov pri šesti maši tako lepo pel, da je iz mnozih ust slišal pohvalo, da tako lepega petja še ni bilo na tej romarski gori. Potem je zajtrkoval pri mežnarju in tù pod milim nebom nekoliko narodnih pesem zapel, pa tudi se izkazal v nekterih grupah, in potem „radosten potoval“ zopet domú. Ni sicer velika množica „Sokola“ v staroslavnem našem mestu; al kar ga je, čvrsto stoji na vero, cesarja in dom!

Iz okolice ljubljanske 18. rož. — Z veseljem beremo v „Novicah“, kako se po mnogih krajih ustanovljajo občine (soseske) po novi postavi. Ne vem, ali je že kaj duha in sluha o tem drugod v okolici ljubljanski; to pa vem za gotovo, da v okolici iznanski prav nobenega gibanja ni o novi sestavi občin, marveč se nekteri župani potezajo celó za to, da bi vse po starem ostalo, in v tem smislu kujejo prošnje. Slišimo, da se ljudje strašijo s silnimi stroški novih županij. Al to, dragi možje, niso vaši prijatli, kateri vas s tem plašijo! Ako bi bili vaši prijatli, povedati bi vam mogli, da po novi postavi vendar enkrat dobijo soseske veliko večo oblast v svoje roke, da ne bo treba za vsako malenkost k gosposki v Ljubljano cincati in časa in denarja trositi. Da pa taka večja oblast prizadeva več opravil, vsak lahko previdi; če pa je več opravil, treba je izvedenega pisarja županij, kteremu se bo moralo plačilo dajati. Zdaj pa sami presodite možje: ali ne bode veliko manj stroškov, ako se 5 in še več sedanjih sosesk v eno občino (županijo) združi, ne pa, da vsaka sama večí stroške nosi? To je vendar jasno kot beli dan! Če ostanete po starem kopitu majhne sosesčice, vse bote morale same opravljati po novi postavi, pa tudi vse stroške same plačevati. Kdor vam tedaj svetuje, da ostanete po starem, ni vaš prijatelj; zakaj nova srenjska postava nam je po cesarju dana, in po tej se bo vprihodnje moralo ravnati; nam ne bojo posebnega hleba pèkli! Nove postave so veseli vsi previdni možje, kateri želé, da se naš narod kdaj postavi na lastne noge in da ne potrebuje za vsako stvarco kantonske gospôske; le tisti, kateri je za vsak malenkost vaje le po vajejih kancelijskih ravnati, morebiti ni vesel nove postave, vsak drug pa gotovo! Naj tedaj strašilo izhaja od kakoršne koli strani, treba bi bilo, da sl. kantonska naša gosposka o tem kaj zdatnega stori, da se združijo manjše soseske v eno večo županijo, in kadar bojo nove večé županije gotove, da se potem brž začnó tudi nove volitve županov in svetovalcev. Kdor dozdanjih županov in svetovalcev vživa zaupanje pri svojih sosedih, gotovo bode zopet voljen; posiljenec pa nikjer ni priljubljenec.

Iz Ljubljane. Po predlogu gosp. župana dr. Costa je mestni zbor, oziraje se na nevarne čase, v svoji izredni seji 16. dne t. m. enoglasno sklenil, Njih Veličanstvu presvitlemu cesarju pokloniti pismo verne udanosti. V nedoljo dopoldne je deputacija mestnega odbora (gospod župan dr. Costa z gospodi odborniki: dr. Bleiweis-om, Horak-om, Malič-em in dr. Toman-om) se podala k Njih eksc. cesarskemu namestniku baronu Bach-u, ter ga prosila, naj pismo to brž ko je mogoče predloži prevzvišenemu prestolu. Gospod cesarski namestnik je radosten sprejel to sporočilo in obljubil, da ga brž pošlje na Dunaj. — Pismo se je v slovenskem jeziku glasilo tako-le:

Vaše c. k. apostoljsko Veličanstvo!

V trenutku, ko je nesramna predrznost sovražnikov cesarstva začela strahovito vojsko, spoznava občinski odbor glavnega mesta vojvodstva kranjskega, v izredno sejo zbran, enoglasno za svojo dolžnost, pred vzvišenim prestolom Vašega c. kr. apostoljskega Veličanstva z najglobokejšim spoštovanjem izreči zagotovljenje, da bo ljubljansko mesto z neprelomljivo zvestobo in udanostjo svoje dolžnosti izpolnovalo, in se vselej z najtrdnejšo odločnostjo poganjalo in pomagalo, da se ohrani čast, pravica, in sveto vtrjena veljava Vašemu c. kr. apostoljskemu Veličanstvu, cesarstvu, njegovim kraljestvom in deželam.

S ponosom sme Ljubljana, skoraj na meji cesarstva

stoječa, pokazati na mnogih stoletij zgodovino, ki trdi resnico domačega pesnika besed:

„Hrast se omaja in hrib, zvestoba Slovincu ne gane!“

Tako se tudi zdaj prebivalci tega glavnega mesta ne bodo strašili nobenih žrtev; bodo radovoljno dajali življenje in premoženje za svojega cesarja in gospoda, za domovino, za cesarstva celoto in čast.

Iz občinskega odbora glavnega mesta ljubljanskega 16. junija 1866.“

— Njih ekscl. gospod deželni poglavar Edvard baron Bach je razglasil 14. dne t. m. sledeče

Vabilo,

s katerim prosi, da bi se pripravilo kolikor je mogoče obilno stvari, potrebnih za bolnišnice.

„Po sili in izdajstvu je cesarstvo primorano h krvavi vojski, ktera nas čaka; pri teh okolščinah ima domoljubna (patriotična) radovoljnost prebivavcev dovolj priložnosti h koristnemu pripomaganju.

V današnjem povabilu se prosi, da bi se pripravilo kolikor je mogoče obilno stvari potrebnih za bolnišnice, namreč obvezil vsake baže, cufanja, povojev, kompres (platnenih blazinic) itd. za vojaške bolnišnice.

Akoravno je tudi vojaška uprava v modri previdnosti že preskrbela vojaške bolnišnice z vsemi potrebnimi rečmi, vendar se pri vojski, ktera utegne dalje časa trpeti, porabi taci stvari neizrečeno veliko; da tedaj teh stvari ne zmanjka, treba je skrbeti, da se jih zmirom zadosti pripravljaja.

To se pa le tedaj zgoditi more, ako prebivavci vsi skupaj k temu pripomorejo, kar storiti je tudi nepremožnemu brez nadlege mogoče. Toraj prosim, naj se pošilja obilno, kolikor koli je mogoče, platna in perila, cufanja, povojev, kompres in drugih za obvezila pripravnih reči, da se založijo vojaške bolnišnice s temi stvarmi, kakor to zahteva povišana potreba.

Za ovezo se posebno želi tankega pa tudi debelega cufanja iz starega platna, če je mogoče takega, da so nitke po 4 do 6 palcev dolge in podolgoma položene, 2 do 3 palcev širokih, pa ne zarobljenih platnenih povojev 3 do 6 vatlov dolgih, pa tudi flanelastih povojev nezarobljenih 3 do 4 palce širokih in 3 do 6 vatlov dolgih, potem koščekov iz novega ali starega platna po pol ali cel vatel velicah za komprese — platnenih ali bombažastih prtov na tri vogle, večih ali bombažastih prtov na tri vogle, večih ali manjših, zarobljenih ali nezarobljenih.

V Ljubljani si društvo milosrčnih gospá že zdaj prizadeva, nabirati obvezila in druge stvari, ktere se potrebujejo v bolnišnicah za ranjene vojake in jih pošiljati v vojaške bolnišnice. To dobrotljivo delovanje društva milosrčnih gospá v tem prizadetju na vso moč podpirati, je namen nazočega povabila.

Vsi župani na Kranjskem so prošeni, take darove prejemati ter jih c. kr. kantonskim gosposkam izročevati, ako ni v tistem kraju krajnega društva, ki že pobira take darove.

C. kr. kantonske gosposke bodo te darove tje pošiljale, kamor so namenjeni.

Nadušenost, ktera se razodeva povsod in v vsem, kar se tiče blagra naše junaške armade, daje mi gotovo poroštvo, da bo moje povabilo imelo ravno tako hiter kakor obilen vspeh.“

— Ker je vojska zdaj gotova, se je v ponedeljek zbor milosrčnih ljubljanskih gospá in gospodičin snidel pri prevzvišeni gospéj baronovki Bach-ovi in sklenil, da že ta teden začno milodarov nabirati po mestu na pripomoč ranjenim vojakom, kteri se iz Laškega pripeljejo v Ljubljano. Od hiše do hiše bojo tedaj šle

milošnje prosit ali v denarjih ali v družih rečéh; imele bojo šparovke, v ktere dá dobrotnik ali dobrotnica, kolikor koli je njih dobra volja, ali pa dajo gospém v roke in zapišejo dar v poseben zapisnik. V svesti smo si, da bode ta nabira ravno tako bogata, kakor je namen njen blag; mislimo si le vojaka, ki ni za-se, ampak za domovino kri prelival, in pogledjmo zdaj njegovo razmesarjeno teló — in ni družih besedi treba, da revežem skočimo na pomoč, ki jim olajša njih trpljenje!

— Iz dopisa sl. c. kr. deželne vlade kranjske do kmetijske družbe pozvedamo, da je tudi ona, kakor tržaška vlada, kupila 400 iztisov „Malega sadjerejca“ in 50 iztisov Pirčevega „Vrtnarja“, da unega razdeli ubozim šolarjem, tega pa učiteljem ljudskih šol po deželi. Dobro!

— Po pismu gosp. Trpinca, predsednika kmetijske družbe, je gosp. Valentin Sturm v Polčah na Gorenškem iz svojega lanskega semena svilnih črvičev, ki ga je nekemu Goričanu na 4. del pridelka prepustil, okoli 15 centov najlepše galête (kokonov) dobil, ki je za seme vse hvale vredna. Kdor ga želi, naj se oglasi pri njem.

— V seji muzejnega društva 13. dan t. m. se je vsled novih pravil ustanovil odbor, kteremu je prvomestnik dr. Mitteis, odborniki so: ravnatelj Schrey, Rajmund Prégl, dr. Valenta, dr. Eisl, dr. pl. Lehmann, zapisnikar pa je K. Deschmann. Bili so voljeni tudi častni udje, namreč deželni glavvar baron Codelli, Ferd. Schmidt in prof. dr. Hyrtl na Dunaji. Realkini ravnatelj Schrey je po zapisih Deschmannovih sestavil razmere, koliko leto in dan pade dežja v okolici ljubljanski in kustos Deschmann je priobčil zanimiv popis na goro v Polhovem gradu, kjer se koplje tisti pesek, ki se po francozskem naravoslovcu dolomit imenuje in ga Ljubljancanje dobro poznajo od tistega časa, kar se nam mestne ulice makadamizirajo. Razdeljen je bil pri tej priliki 1. zvezek družbinega letopisa, ki obsega mnogo lepe tvarine.

— Letos o binkoštih je umrla teta Prešernova: Lenka Prešeren, stara 86 let, v Vrbi, in nektare dni pozneje po poli teta pesnikova Mina, rojena Prešeren, stara 84 let, na Breznici. Obe ženi bile ste bistrega, živega duha do konca dni.

— Maslo nemške kulture, ki ga v „Klagenfurterci“ kuha vrednik Issleib koroškim Slovincem zdaj ravno tako, kakor ga je več let kuhal v „Laibacherci“ kranjskim Slovincem, preseda zdaj že tudi „Slovincu.“ Po pravici se čudi, da vlada sedanja trpi tacega človeka pod svojim šotorom, kteri si upa zdaj — 10. junija — pisariti reči, ki žalijo in dražijo možé, ki so pravi organi vseskozi lojalnih avstrijskih Slovencev!

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Vojska se začne! Cesarski razglas, ki ga današnji naš list donaša na čêlu, z odkritosrčno besedo popisuje, kaj se je godilo, da je Avstrija do tega prišla, da cesar njen ni mogel drugač, da se sili zoperstavi se silo. Popis je tako resničen, da vsak, kdor je sledil zapletkam pruskim poslednji čas, rêči mora: tako je in ne drugače! V slovesnem tem trenutku pa cesar iznova ponavlja zagotovilo, da ga je trdna volja, po končani vojski dovršiti ustavo narodom avstrijskim. V božjih rokah je, kar nam bode prihodnji čas prinesel, in pripravljani moramo biti na vsakovrstne težave, ki so vsegdar grozovite tovaršice vojská, o kterih se še ne vé, kako daleč da segnejo. Karkoli pa pride, za Avstrijo bomo stali Slovenci! — Dolgo ni bilo jasno, kaj da cesar Napoleon misli o sedanjih homatijah in